

ПРѢДГОВОРЪ.

Бато имахъ прѣдъ видъ събитията на 1877 година, които се случихъ отсамъ и отаткъ балкантъ по нашето отечество, за да не останжтъ забравени отъ насъ и потомството ни, рѣшихъ да напиша настоящий „Расказъ изъ историческитѣ ми бѣлѣжки,“ които да съдържатъ по-важнитѣ приключения на нѣкои други градове, що имахъ честта да играятъ важната роль по освобождението ни въ войната и да притеглятъ най-ужаснитѣ катастрофи по распиванието и страданieto нмъ. Така като годинитѣ се изминватъ, а събитията се забравятъ; то необходимо е да се изново напомнятъ на народътъ неговитѣ страдание, бѣдствия, теглила гонения и възвръщания на пострадалитѣ му изгорени огнища, — преисшествия станжли по неговото освобождение отъ съплеменитѣ ни братя Руси. Понеже много хора станаха жертва, дѣто за да не останжтъ съвсемъ забравени, то посвѣщавамъ трудътъ си на загиналитѣ ми братя въ старо-загорското кланце отъ звѣрството на Турцитѣ, именно: на Димитра, Ганча, Ивапа Петкови, зетътъ ни Ивапа Русева и на любимити ми приятели революционери Донча Димитровъ и Цанка Столновъ, за животътъ на които на кратко ще спомѣна въ крайтъ на книгата си. Мисля, че съ това изпълнявамъ една света длъжностъ, която имамъ къмъ отечеството си. Да ли съмъ сполучилъ или не, то остава на расположението на читающата публика да изрази благодарността, или скѣрбта си за сполукага, или несполуката на трудътъ ми, а при това да ми поправи и нѣкои погрѣшки въ събитията, за което крайно ще съмъ признателенъ.

с ж щ и ѱ